

ватъ да бѣде съ своитѣ съсѣди селени винаги добръ, обичень, любезень, искрѣнь, справедливъ, да не докача, да не изада нѣкому правото, заплатата, па даже и на самитѣ си говѣдари, воловари, телчери и овчари, които ако той поглѣжда съ едно око, тѣ щѣтъ неговата стока, неговѣтъ добитѣкъ, да поглѣждатъ съ четири очи. Това си е така, па и така трѣба да бѣде.

Но ела сега да поиска Господинъ Драгни и Господинъ Миху да му додѣтъ селенитѣ, съсѣдитѣ на помощъ за въ най-нужнитѣ имъ тѣжки селски работи. Кой е той, който ще имъ доди?

— Хадите, маръ, момичета, сберете се, днесъ хазъръ е празникъ, да поженемъ нашата нива че изгори, кажи Пею, Батановъ прокопаникъ.

— Нека гори, и да изгори, както сѣ горѣли нашитѣ нивя, когато баща ти ни караше на сила да женемъ неговитѣ нивя, отговаряхъ момитѣ.

— Хади бе, Иване, бе, Стоене, да идимъ, да дигнимъ моитѣ снопи, че угнихъ на нивата, мишки сѣ ги напители, кажеше Драгни, Батановъ братъ.

— Нѣка тамъ да угниятъ, както гниехъ нашитѣ снопи на братовѣтъ ти животъ, кога ни държеше съ години на Ибраимъ-пашовитѣ чифлици, му отговарихъ и си обрѣцахъ гърба.

Не само селенитѣ, на които ако и да имъ се общавахъ двойно и тройно да имъ заплатятъ, малко ги бѣще грижа че щѣла нивата имъ да изгори, снопитѣ имъ да угниятъ, нито ги поглѣждахъ, но и самитѣ селски слуги, като: говедари, воловари, телчери, овчери, сега ги незначитяхъ за нищо. Тѣ глѣдахъ на тѣхния добитѣкъ като на сиромашка мжка, крадень, уграбень.

— Кадъ ми е биволя, бѣ биволарко? пита Драгни, селския биволаръ.

— Знамъ ли ти азъ тебе биволя, само подиръ твоя